

שיעור כללי

לימוד בתורתו של הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל

הודעת מצוות בגירות (סוגיית הגמ' יבמות מז-):

היום נעסוק בעז"ה בסוגיית הודעת המצוות בגירות ומקור הדיון בסוגייה יבמות מז ע"א – ע"ב. נראה את חידושיו של הגר"ח קנייבסקי בביאורו למסכת גרים ונדון בהם. נראה את ביאורו למסכת רות ונדון גם בהם.

סוגיית הגמ' יבמות מז ודברי הראשונים שם

- ראה גמ' יבמות מז. ת"ר גר שבא להתגייר בזמן הזה' עד מז: 'מיד ותרא כי מתאמצת היא'.
 - בענין הודעת עוון לקט שכחה ופאה ראה רש"י שם שתי לשונות ודקדק בדבריו עם לשון הגמ'.
 - ראה שיטה מקובצת פירושו של רבנו יהונתן הכהן.
 - וראה חידושי מהרש"א בחידושי אגדות וחידושי הערוך לנר בסוגיין.

דברי הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל בביאורו למסכת גרים

- ראה את דברי הגר"ח בביאורו למסכת גרים בחלק ה'צדק' ס"ק א' שהאריך בענין.
- ולהבין דבריו יש לראות במראי מקומות שציין.
- ויש לראות הרמב"ם בהלכות מלכים פרק ט' הלכה יד' ועוד יש לראות דברי מנחת חינוך מצוה תט' ודברי החזון אי"ש אבן העזר סו"ס קא'.

דברי הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל בביאורו למגילת רות

- ראה פסוקי מגילת רות בענין בועז ורות וראה מה שכתב בזה הגר"ח בספרו טעמא דקרא
- וראה דברי הרש"ש שבת קיג' שציין.

שיטה מקובצת מסכת יבמות (בשיטת הקדמונים) דף מז עמוד א

עון לקט. מפרש לקמן לפי שבן נח נהרג על פחות משהו פרוטה, ובישראל הוי מחילה. ושמה יאמר באנו מקדושה חמורה לקדושה קלה. ועוד כדי שלא יהרוג העני הנכנס בשביל הלקט כמו שהיה עושה בהיותו גוי. רבינו יהונתן הכהן ז"ל:

מהרש"א חידושי אגדות מסכת יבמות דף מז עמוד ב

ומודיעין להו עון לקט כו'. פרש"י ל"א הואיל והן מקפידין על הממון כ"כ כדקאמר דנהרג כו' מודיעין אותו עון לקט כו' שמא יחזור בו מלהתגייר ולשון זה עיקר כו' עכ"ל ואין זה מספיק דאכתי אמאי נקט הני שהן מתנות עניים ולא נקט גם תרומה ושאר מעשרות וי"ל לפי שיעקר מצות מתנות עניים בזמן שישראל על אדמתן היא מצוה ליתן לגר שאין לו חלק בארץ כמפורש בקרא פרשת קדושים ובפרשת ראה אמר שבזמן הזה אל יחשוב הגר המקפיד בממון עד היום הזה דבן נח כו' כיון שאין ישראל על אדמתן בטלה מצוה זו ע"כ יזהירו לו שלא יקפיד גם הוא בממונו כי יהיה לו עון בדבר בזמן הזה אם לא יתן הוא לשאר עניים וק"ל: א"ל אסיר לן תחום שבת כו'. ז"ש דמודיעין לו מצות קלות שבחמורות דהיינו הקלה במצות שבת דאפי' למ"ד תחומין דאורייתא מלקין עליה ואין ממיתין כדמוכח הסוגיא דספ"ק דעירובין וכן איסור יחוד מאיסור עריות היא הקלה דמלקין עליה והיינו דמודיעין להן הקלות כדי שיפרשו דאף על הקלות כזו הליכת תחום מאיסורי שבת דלא מחזי כמלאכה וכן יחוד דעריות דלא מחזי דעביד איסורא מלקין עליה:

ערוך לנר מסכת יבמות דף מז עמוד ב

ברש"י ד"ה לישנא אחרונא מודיעין אותו. שילקטו עניים בשדהו. גם בלא"ה יש להקשות עוד על לשון ראשון דלמה מודיעין אותו מעשר עני הא שם לא שייך חשש שיהרגנו כיון שהעני אינו נוטל מעצמו אלא הבעל הבית נותן לו, אכן גם לישנא בתרא תמוה לפענ"ד דמ"ש דמודיעין אותו לקט שכחה ופיאה שאינו רק דבר מועט ומעשר עני שאינו בכל שנה ולא מזכירין ומודיעין לו תרומה ומעשר ראשון חלה מתנות כהונה וכדומה משאר מצות שיש בהן חסרון כיון הרבה והם בכל שנה שמא יחזור בו, וא"ע ראיתי שגם המהרש"א בח"א הרגיש בזה, ולולא דמסתפינא הייתי מפרש פי' אחר בזה כיון דהך דמודיעין אותו עון לקט שכחה ופיאה ומ"ע ע"כ בארץ ישראל איירי דהא בח"ל אינם נוהגים כלל וגם בזמן הזה איירי כמו שאמר בתחלת הברייתא גר שבא להתגייר בזמן הזה וכו' ולעיל אמרינן דאצטריך קרא שמקבלים גרים בארץ אפילו לבזמן הזה שיש חשש שמפני לקט שכחה ופיאה ומעשר עני מגיירים עצמם ולכן מודיעים אותו עון לקט שכחה ופיאה ומ"ע כיון שיש חשש שמשום הני הוא שמגייר ומודיעים לו שזבורה ועקרבא היא דהיינו אף דכשהוא עני טובה הוא לו מכ"מ כשיקנה שדה מחוייב הוא עצמו לתנם ועון גדול הוא כשמבטלם וכשהוא נכרי לא מחוייב בכך ואולי יפרוש עי"ז הואיל והן מקפידין על הממון וכמו שפי' רש"י בזה בלישנא בתרא:

אמת

הלוקטים פאת שדה גדולים הם ועומד עליהם והורגן כדיניהם שבי"ג נהרג על הגזל ועוד מפני שמקפידין על ממון מועט וחיישי' שמא יחזרו לסורן לכן מודיעין אותו מיד שאם עינו צרה ואינו רוצה יפרוש (רש"י שם): ובמעשר. היינו מעשר עני (יבמות שם): בנדה בחלה ובהדלקת הנר. שהן המצות שהאשה מצווה ע"ז יותר מהאיש: טבל ועלה אומרים לו דברים טובים. כי אחר שנגמר גירותו יש לחזקו שלא יחזור בו:

צדק

לו ועוד למה לא נקט חרומות ומעשרות וחלה ומתני"כ וצאמת צברייתא דין נקט מעשר סתמא, ומכ שהקשה ממ"ע הרי מצוה צחוס' יבמות ק' א' וברמב"ם פ"ו ממחנ"ע פ"י שיט מ"ע המתחלק בגורן ואין לצע"כ עוכ"ג כזה אלא משאיר בגורן והעניים צאין ונותלין צע"כ ואי משום שצריך לקרות לו שם הרי גם פאה צריך לקרות שם כמש"כ הרמב"ם פ"צ ממחנ"ע הי"ד וע"כ שהגר יחשוב נחי שקרא שם פאה מ"מ יש לו עוכ"ג ליתן למי שירצה ולא שיקחו העניים צע"כ בלי רשות וא"כ גם

צדק

[א] ע"מ שיהא נותן בלש"פ ובמעשר. ביבמות מ"ז ב' ומודיעין אותו עון לש"פ ומ"ע מ"ט ארבע"ה אר"י ב"ג נהרג על פחות מש"פ ולא ניתן להשבין פירש"י כחול ומקפידין על הממון שמה יורגו את העניים שבאין ליעול והקשה רש"י ע"ז א"כ למה מודיעין עון לש"פ לא ה"ל להודיעו אלא שילקטו העניים צדקו ולא יורגם לכן פי' דמודיעין שמה יקשה צעניו ויחזור בו מלכתגרי וע"י צח"י שם, ויש ליישב פי' קמא דצאמת הטעם שלא יורגו העניים אבל אם יודיעוהו רק שלא יורגו העניים שדינם כן יאמר מה לי ולגרה מועט שלא אפריש כלל לש"פ ולא יבואו העניים לכן מוכרחים להודיעו חומר העון של מי שלא הפריש לש"פ ומוכרח להפריש ואי יודיעוהו שאסור לו להרוג את העניים שזה זכותם לקבל, וע"י צערוך לנר שהקשה עוד על פי' ראשון למה נקט מעשר עני הרי שם אין נועל מעלמו אלא צע"כ נותן

צמ"ע יענה כן דאף שקרא שם והשאריו בגורן מ"מ צריך רשותו ליעול ולכן לא נקט תרו"מ דתרו"מ יש לו עוכ"ג ולא יקחו בלי רשות משא"כ מ"ע המתחלק בגורן ואף שצע"כ מחלקן מ"מ אם צע"כ לא צא לחלק נותלין מעלמן ומתחלקין צנייבן ועוד אם אין צו שיעור מתנה לכא"ה אין צע"כ מחלק כמצוה צחוס' שם, ויל"ע אך יורגוהו דהא אף דצ"ג נהרג בלי התראה מ"מ צריך לדנוה וכ"כ החוס' צע"כ ס"ד ב' ד"ה אחוה דכ"ז שלא דנוהו אין חייב מיתה וצב"כ דרין י"ז ב' אמרו שנהרג צדין א' וצב"ד א' אבל מ"מ צריך לדנוה וכ"כ הרמב"ם ספ"ט ממלכים ואם ידיוהו יאמר שצ"כ מותר ליעול ואין זה גזל ואולי חיישי' שיטעם ויחשוב שצב"ד אינו דינא לפש"י בדבר שצ"כ לו שהוא גזלן וידוהו הוא צעלמו ויורגוהו אבל אין לומר שידוהו כצא צמחרת שמוחר להורגו דא"כ אין הטעם משום שצ"ג נהרג על פחות מש"פ דגם בישראל הדין כן וז"ע, וראיתי בשעמ"ק על יבמות צ"ס רצ"ו יבמות הכהן שמפרש לפי שצ"ג נהרג על פחות מש"פ ובישראל הוי מחילה והוא יאמר צאנו מקדושה חמורה לקדושה קלה ואין מוצין א"כ מה זה שייך ללש"פ ואולי מפרש דחיישי' שיראה שבעני יעול יותר ממה שבעני לו צפחות מש"פ (פי' צ"ק ס"ט א' וברש"י) וכשיראה שאין מוליאין מידו פחות מש"פ יאמר צאנו מקדושה חמורה לקדושה קלה ולפי שזה מצוי בלש"פ נקט לש"פ ולכן מודיעין אותו כל דיני לש"פ וצח"כ מודיעין לו ג"כ שאם יעול פחות מש"פ לא יולאו מידו בישראל וי"ל משום דסתם לקט הוא פחות מש"פ שהרי ג' שבלים אינם לקט וצ' שבלים אין צו ש"פ צדק כלל נדלפי השבון הממולא דד' סאין צבלע כדתן צפ"ה דפאה מ"ז מנאל דרביעיית הלוג עולה ב' פרוטות ונכנס שם הרבה שבלים] וכן פאה סגי מה"ת צח"כ א' וכן צשכחה גם שבלות א' שכחה כדתן צפ"ה דפאה מ"צ וכן צמ"ע אם אין לו אלא י' שבלים יתן א' למ"ע ואם הגר לא ידע דיני לקט יאמר שמה שבעניים נותלין אותו הוא משום שהוא פחות מש"פ וזה מותר לגזול בישראל וא"כ צאנו מקדושה חמורה לקדושה קלה לכן צריך להודיעו דין לקט שידע שמדין לקט נעלו ולא מדין פחות מש"פ שגם פחות מש"פ אסור לגזול ורק צדיעבד אם גזל א"ל להחזיר שצדואי מחל.

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט, יד

וכיצד מצווין הן על הדינין, חייבין להושיב דינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו, ולהזהיר את העם, וכן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו ירהג בס"י, ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה, שהרי שכם גדל והם ראו וידעו ולא דנוהו, וכן נח נהרג בעד אחד ובדין אחד בלא התראה ועל פי קרובין אבל לא בעדות אשה ולא תדון אשה להם.

מנחת חינוך פרשת מסעי מצוה טו

והנה דינים אלו לא שייכי בבן נח דתיכף שראו שעובר עבירה מותר להורגו דלאו הזה בישראל כתיב וגם שם בב"נ הרואה ואפי' המעיד נעשה דיין וכן לא שייך הצמה ונהרג ע"פ דין אחד וע"פ קרובים כמבאר בר"מ בהלכות מלכים ז"פ.

חזון אי"ש אבן העזר ס"ו ק"א

ות פרק ב, ב-ג

(ב) ותאמר רות המואביה אל נעמי אלכה נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא חן בעיניך ותאמר לה לבי בתי: (ג) ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחר הקוצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך: (ד) והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים ויקח עמכם ויאמרו לו וברכה יתן: (ה) ויאמר בעז לנעמי הנצב על הקוצרים למי הנערה הזאת: (ו) ויען הנער הנצב על הקוצרים ויאמר נערה מואביה היא השבה עם נעמי משדה מואב: (ז) ותאמר אלקטה נא ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד עתה זה שבתה הבית מעט: (ח) ויאמר בעז אל רות הלוא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם נעמתי: (ט) עיניך בשדה אשר יקצרו והלקת אחריהן הלוא צייתי את הנערים לבלתי נגעך ויצמת והלקת אל הפלים ושתית מאשר ישאבון הנערים: (י) ותפל על פניה ותשתחוה ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להיכירי ואנכי נכריה: (יא) ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמר וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום: (יב) ושלם יתן פועלך ותיה משפרתך שלמה מעם יתן אלהי ישראל אשר באת לחסות תחת כנפיו:

נענין עדות קדושת ל"ע או מהני קבלת בני העיר] ונראה דגם נענין בני נח שאמרו סוכדרין י"ז ב' דהכרז צע"כ וצדין אחד גראה שצריך שיהיה צדין מדות הדיינים ושיהיה צדין צ"ג ושיהיה שומר כל דיני צ"ג וקרוז הדבר שאין עד נעשה דיין ולא אמרינן כזה לא תהא שמיטה גדולה מראש, ולריך שיש צדין ויעיין צדין כגון דלמא נהכרז היה חייב מיתה ודלמא עדיין היה חי אלא שקרב צעלמו מיתהו או שהיה סממנים צדוק והיה יכול להתרפאות אילו היה רופא לאלתר או שלא היה כדי להמית בהכחשו או שלא נתכוין רק לנזקין או שהיה נהכרז עריפה ודלמא היה כהנא שחור שהגיע לשש"ל או שהיה שוטח או אנוס מחמת נפשות [דאפשר דאין צ"ג נהרג כזה] וכיו"צ בכל עבירה ועבירה, ואפשר שאם יש ללזי העיר דיין קבוע אין אחר ראשי לדון, וכזה יוחא שלא יכא כל אחד הולך וכו"ה את חבירו ויאמר שהרגו צדין משגי שראוהו עובר על ז' מלות.

חזון איש עמוד עמוד 349 אבן העזר, נשים קולין, אבדחם ישיעוהו בן שמריהו יוסף הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

(יג) ותאמר אמצא חן בעיניך אדני פי נחמתי וכי דברת על לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחותיך:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף ק"ג עמוד ב

ותלך ותבא ותלקט בשדה. אמר רבי אלעזר: שהלכה ובאת, הלכה ובאת, עד שמצאה בני אדם המהוננין לילך עמהם. ויאמר בעז לנערו הנצב על הקוצרים למי הנערה הזאת, וכי דרכו של בעז לשאול בנערה? אמר רבי אלעזר: דבר חכמה ראה בה, שני שבלין – לקטה, שלשה שבלין – אינה לקטה. במתניתא תנא: דבר צניעות ראה בה, עומדות – מעומד, נופלות – מיושב. וכה תדבקין עם נערותי וכי דרכו של בעז לדבק עם הנשים? – אמר רבי אלעזר: כיון דהוא ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה אמר: שרי לאידובקי בה. ויאמר לה בעז לעת האכל נשי הלם, אמר רבי אלעזר: רמו רמו לה; עתידה מלכות בית דוד לצאת ממך, דכתיב ביה הלם, שנאמר ויבא המלך דוד וישב לפני ה' ויאמר מי אנכי אדני ה' ומי ביתי כי הבאתיני עד הלם. וטבלת פתך בחמין אמר רבי אלעזר: מכאן שהחומין יפה לשרב. רבי שמואל בר נחמני אמר: רמו רמו לה; עתיד בן לצאת ממך שמעשיו קשין כחומין, ומנו – מנשה. ותשב מצד הקוצרים אמר רבי אלעזר: מצד הקוצרים, ולא בתוך הקוצרים. רמו רמו לה שעתידה מלכות בית דוד שתתחלק. ויצבט לה קלי ותאכל אמר רבי אלעזר: ותאכל – בימי דוד, ותשבע – בימי שלמה, ותתר – בימי חזקיה. ואיכא דאמרי: ותאכל – בימי דוד ובימי שלמה, ותשבע – בימי חזקיה, ותתר – בימי רבי. דאמר מר: אהוריריה דרבי הוה עתיר משבור מלכא. במתניתא תנא: ותאכל – בעולם הזה, ותשבע – לימות המשיח, ותתר – לעתיד לבא.

רש"י מסכת שבת דף ק"ג עמוד ב

שני שבלין לקטה – כשהיא רואה שני שבלין שנפלו מן הקוצרים – לוקטתו, אבל שלש שוכבות יחד – אין לוקטתו, דהכי היא מתניתין: (פאה פרוק שני משנה ה) שני שבלים – לקט, שלשה – אינו לקט. עומדות – שבלים עומדות ששכח בעז – לוקטת מעומד, דשכחת קמה נמי הוי שכה. נופלות – אותן שנפלו מן הקוצרים – לוקטת מיושב, ואינה

עתה וגו' ענין בשדה אשר יקצרו וגו'. צ"ע דאחרי הקוצרים אין עמרים רק שבלים והעמרים הוא אח"כ אחר שמעמרים, עוד צ"ע מש"כ ותבוא ותעמוד מאז הבקר וגו' הרי לא עמדה רק הלכה ולקטה כל הזמן, עוד צ"ע מה שאמר לה בועז ענין בשדה אשר יקצרו הרי גם עד עתה עשתה כן [ועמש"כ בזה לעיל בסמוך]. ולפי הנראה מפשטות הפסוקים לפי פשוטו שעדיין לא לקטה רק מעט בנתייראה ללכת אחרי הקוצרים בשעת הקצירה שלא יגערו בה הקוצרים [ואולי נתייראה שאינה בקיאה בדיני לקט ושמא תקח מה שאין לה ליטול ע"פ דין ויגערו בה] ולכן המתניה עד אחר העימור שאו תקח שכחת העמרים אחר שהקוצרים ילכו [ומש"כ למעלה ותלקט בשדה אחר הקוצרים היינו קצת שכבר עמרו, ומצאתי במדרש פ"ד ט"ו דבר צניעות ראה בה שכולם לקטו בין העמרים והיא לקטה מן ההפקר], וע"ז התפלא בועז למה לא לקטה כמו כולם ושאל ע"ז לנערו והשיב לו שלפי שהיא נערה מואבי השבה משדה מואב נתייראה מהקוצרים ולכן אמרה אלקטה גו' ואספתי בעמרים אחרי שהקוצרים ילכו ויעמרו ולכן עמדה והמתניה מהבקר עד עתה שיגמרו הקצירה, ואז קרא לה בועז ואמר לה ענין בשדה אשר יקצרו והלכת אחריהן היינו בשעת קצירה ואל תתייראי מהם הלא צויתי את הנערים לבלתי נגעך ולכן כתיב אחר כך (בפסוק ט"ו) ותקם ללקט שעשתה כדבריו ללקט מיד בשעת קצירה, ואמר לנערו גם בין העמרים תלקט ולא תכלימה, וכל הפסוקים מדויקים מאוד לפי זה.

ה. אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה. יל"ע מה חשש בועז אם תלך ללקט בשדה אחר ג"כ. והנה לפה"ג מהפסוקים חשש בועז מאד שלא יצעררה שהרי כפל כ"פ צויתי את הנערים לבלתי נגעך, ולא תכלימה, ולא תגערו בה, והיינו משום שהמאנה את הגר עובר במ"ח איסורים כמבואר בב"מ נ"ט, והנה בב"ק ס"ט א' אמרי' שחריית בעה"ב אומר כל

ג, ז, ט. תלך ותבוא ותלקט בשדה אחרי הקוצרים וגו' ותאמר אלקטה גו' ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים וגו' ענין בשדה אשר יקצרו וגו'. יל"פ דרצה לרמו לה דיני לקט ע"פ הגמרא שבת ק"ג ב' דבר חכמה ראה בה שני שבלים לקטה ג' לא לקטה והנה הא דג' אינו לקט הוא דוקא כשנפלו ג' בב"א אבל אם נפלו בזאח"ז פשיטא דהוי לקט, והיא הלכה אחרי הקוצרים ר"ל כשכבר הלכו הקוצרים וכל מקום שמצאה ג' לא לקחה [לפי שנתייראה שיתגורו בה הקוצרים], וא"ל בועז מוטב שהיו ענין בשדה אשר יקצרו היינו שתלכי אחריהם ותסתכלי בשעת קצירה וממילא תוכלי כמה פעמים ליקח גם ג' כגון אם נפלו בזה אחר זה ומה שאח"כ מתיראה מהנערים הלא צויתי את הנערים לבלתי נגעך. ועוד יש לפרש דיש מחלוקת הראשונים אם יש לקט במחובר ע"י רש"ש שבת ק"ג ב' והיא סברה שיש לקט במחובר ולכן נטלה מה שנשאר אחר הקוצרים וא"ל בועז שאין לה ליטול אלא אשר יקצרו והיינו הקוצרים ולא המחוברים [ולהסוכרים שיש לקט במחובר יש לפרש להיפוך דוק]. ועוד יל"פ ענין בשדה אשר יקצרו, כדתנן במ"ס פאה פ"ו שאם התחיל מאמצע השדה או ב' שהתחילו מאמצע השדה ושכחו עומר לאחריהם אינו שכחה ולכן א"ל שצריכה לתת לב דדוקא במקום שכבר קצרו יכולה ליטול. א"נ כדאמרינן בסוטה מ"ה א' צפו עומדין לתוך שדה חבירו אינו שכחה אבל לתוך שדהו שכחה ולכן אמר לה ענין בשדה אשר יקצרו דוקא ולא בשדה אחרת. ועוד יל"פ אליבא דר"ש רס"ל אפי' אחרים עברו וראו עומר ששכחו בעה"ב ופועלים אינו שכחה עד שישכחו כל אדם (ע' ר"ש פאה פ"ה מ"ז ובהגהות הגר"א) ולכן א"ל ענין וגו' כלומר שלא תסתכלי עד אחר שיקצרו שאם תסתכלי בשעת הקצירה לא יהא שכחה. [וצ"ע בזה]. (ועמש"כ עוד לקמן בסמוך).

ז, ט. ותאמר אלקטה גו' ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבוקר ועד

עמוד מס 303 טעמא דקרא קנייבסקי, שמריהו יוסף חיים בן יעקב ישראל הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שכה ליטולן – מאוס לניעות.

רש"י מסכת שבת דף ק"ג עמוד ב

רש"י ד"ה עומדות. ששכח כו' דשכחת קמה נמי הוי שכה. הנה דלג מלקט שצדצור דלעיל לשכחה. משמע דלא ס"ל לקט במחובר. אבל דעת הרמב"ם דיש לקט גם במחובר הבאחי דכריו כפ"ל דפאה מ"ו:

רות פרק ב, כג ופרק ג, א-ג

(בג) וְתִדְבַק בְּנִיעוּתָהּ בְּעַד לְלֶקֶט עַד כְּלוֹת קִצְרֵי הַשְּׂעִרִים וְקִצְרֵי הַחֹטִים וְתִשָּׁב אֶת חֲמוֹתָהּ: (א) וְתֹאמַר לָהּ נְעָמִי חֲמוֹתָהּ בְּתִי הֲלֹא אֲבִקֶשׁ לָךְ מְנוּחַ אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ: (ב) וְעַתָּה הֲלֹא בְּעַד מִדְּעַתָּנוּ אֲשֶׁר הָיִית אֶת נְעוּרֹתַי הִנֵּה הוּא אֶזְרָה אֶת גְּרֹן הַשְּׂעִרִים הַלְּיָלָה: (ג) וְרַחֲצִיתִי וְסָבַתִּי וְשָׂמַתְךָ שְׂמִלְתִּיךָ עָלַי וְיִרְדְּתִי וְיָרְדְּתָה גְרֹן אֵל תְּדַעְנִי לְאִישׁ עַד כְּלוֹתוֹ לְאָכַל וּלְשֵׁתוֹת:

רש"י רות פרק ג פסוק ג

(ג) ורחלת – מטופ ע"ז שכל: וסכת – אלו מלות: ושמנת שמלותיך – בגדים של שבת: וירדת הגוון – וירדתי כתיב זכותי תרד עמך: אל תודעי לאיש – לזעזע:

יחזקאל פרק טז, ט-ח

(ח) וְאֶעֱבֹר עָלַיךְ וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה עֵתָּה עַת דְּדִים וְאֶפְרֹשׁ כְּנָפַי עָלַיךְ וְאֶכְפֹּסָה עַרְוֹתָךְ וְאֶשָּׁבַע לָךְ וְאָבֹא בְּבְרִית אִתְּךָ נְאֻם יְהוָה לִי: (ט) וְאֶרְחֲצֶנּוּ בַּמַּיִם וְאֶשְׁטֶנּוּ דְמִיּוֹ מַעְלִיךְ וְאֶסְכַּב בְּשִׁמּוֹן:

פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) פסיקא ג טז - נחמו

ישלם י"ו פעלך (רות ב: ב'), א' לה מי שהוא עתיד ליתן שכרן של צדיקים הוא יתן שכר. ותהי משכורתך שלימה (שם /רות ב' /), שלמה בת', א"ר יוסי אמר' לה שלמה יעמוד ממך.